

H. C. Pernath (1931–1975) je napisal malo pesniških zbirk – *Instrumentarij za zimo* (*Instrumentarium voor een winter*), *Moja dana beseda* (*Mijn gegeven woord*), *Moj glas proti* (*Mijn tegenstem*), *Posmrtni pesmi* (*Nagelaten gedichten*) – a je z njimi dosegel intenzivnost, ki ji v nizozemski poeziji ni para. Njegov prijatelj in pesnik Hugo Claus je zanj napisal znameniti epitaf.

H. C. Pernath

Po tej noči, moja nevera, razbijanje

Po tej noči, moja nevera, razbijanje
Te trajajoče tišine, tega prekinjanja
Tega čaščenja. Zadnji poskus zatrt
Brez besede, brez testamenta proti času.
V tej sobi sem prenašal verjetnost,
Tiste, ki so vse skrunili in slaveče ter čuteče
Ohranjali svojo samovoljnost pred pravilom in pravico.
A jaz sem jaz, in nihče drug ne bom
Med košatimi koreninami, žarki in zmoto. .

Slišal sem udarce hitrih kril
Nad poraščenimi podobami, kjer naju ni bilo.
In medtem ko je drdral dež in te je moj jezik ljubil,
Sem odvezel odpor, svojo oddaljenost
Vedno omamljeno, nobeni oblaki mi niso dali zemlje
In tvoje laži niti poguma strahopetca.
A včasih boli sijaj jabolk.

V temi so se mi stopinje postopno odmikale od
Umiranja ki je postalo moje življenje. Zamazana
In zalepljena s peno otožnih odtenkov
V katerih sem se zbudil, je moja sapa polnila tuje luknje
In jih zamulila po sprehodih na katere sem šel, po najdenju.
Jaz, ki sem kot edini preživel občutil obup,
Ki je ležal na parah prek mojih minulih dni,
Grem neoborožen čez vsako mero tega petega letnega časa,
Saj bo smrt zame gluhoti ki traja.

Ne žalujem, nobene nežnosti si ne ženem k srcu

Ne žalujem, nobene nežnosti si ne ženem k srcu,
Nobeno telo ne bo nikdar moglo čutiti mojega,
Nobeno drugo uho z beganosti, mojega nemira
V neizrekljivi muki jezika.
Vsak dan bolj smrtonosno se krči moj svet
V strahotni razvejanosti bolečine.
Nesem sem zadnjo knjigo, z desne na levo,
In z vsemi svojimi hibami sodim,

Kdo se scvre in kdo si pripomore z lažjo.

Kajti nič drugega kot ponižnost,
Kot prisotnost dvoma,
Nič drugega nas ni določilo.
Svetlobi pustim ponavljati temò,
Vstajati iz neslavne spokojnosti skale
In medtem ko pusta voda pronica iz ran,
Naga noč prisluškuje mojemu privitemu srcu.

Nobeno cepivo me ni spremenilo,
Nobena plemenita preteklost omamila. Nobeno tlenje.
Veliko se je sesulo, veliko uredilo.
Ljubim, pišem in prestajam prijateljstvo,
A kot zidar, prost in obzidan,
Dovršujem tempelj, kjer bo zadnji ogelni kamen
Pomenil moj konec. In s taisto besedo,
Ubesedujočo vso mojo ljubezen, živim naprej
V šibi tistih sončnih znakov, ki jim pripadam.